

— PRAVDIVÝ POPIS SEBE SAMA
U SKLENICE WHISKY NA LETIŠTI
DEJME TOMU V MINNEAPOLIS

Mé uši toho z rozhovorů zachytí stále méně, mé oči slábnou,
ale zůstávají lačné.

Vidím jejich nohy v minisukních, kalhotech nebo průsvit-
ných tkaninách,

každou si prohlížím zvlášť, jejich zadky a stehna, zamyšlený,
konejšný pornopředstavami.

Chlípny dědku, je čas, aby ses chystal do hrobu, ne na hry
a zábavy mládí.

Není to pravda, dělám jen to, co jsem dělal vždycky, vytvá-
řím pozemské výjevy z příkazu erotické obraznosti.

Nežádám si právě tahle stvoření, žádám vše, a ona jsou jako
znamení extatického obcování.

Není mou vinou, že už jsme tak uhněteni, napůl z nezauja-
té kontemplace, napůl z chutí a choutek.

Dostanu-li se po smrti do Nebe, musí tam být jako tady, je-
nomže tam budu zbaven svých otupělých smyslů a ztěžklých
kostí.

Proměněn v samotné ^{divňák}patření budu se i nadále sytit tvary lid-
ského těla, barvou kosatců, pařížskou ulicí v červnovém
úsvitu, celou tou neuchopitelnou, neuchopitelnou mnoho-
stí viditelných věcí.